

Čuk na palci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine v širini enega stolpa L. — 80, za irgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 20. oktobra 1923

št. 30.

Kdor drugemu jamo koplje - sam vanjo štrbuukne.

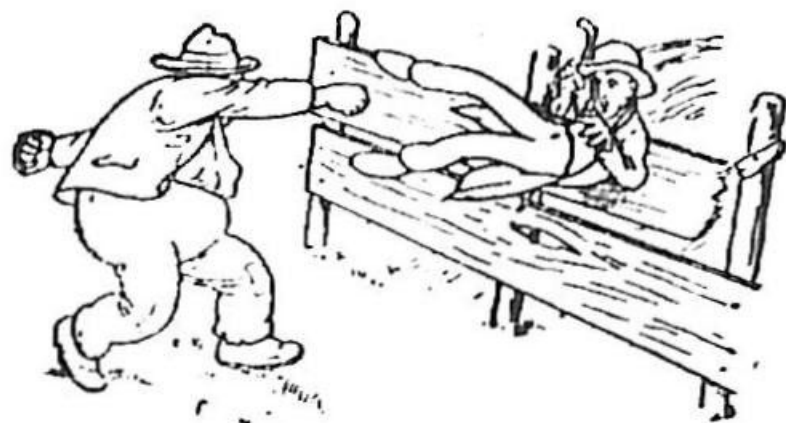
Kaj se tukaj kuha, kaj se tu gadi? Pik in doktor Muha vesta te reči.

Ljubita se ravno ne ta dva preveč, kadar se dobita, to je huda reč.

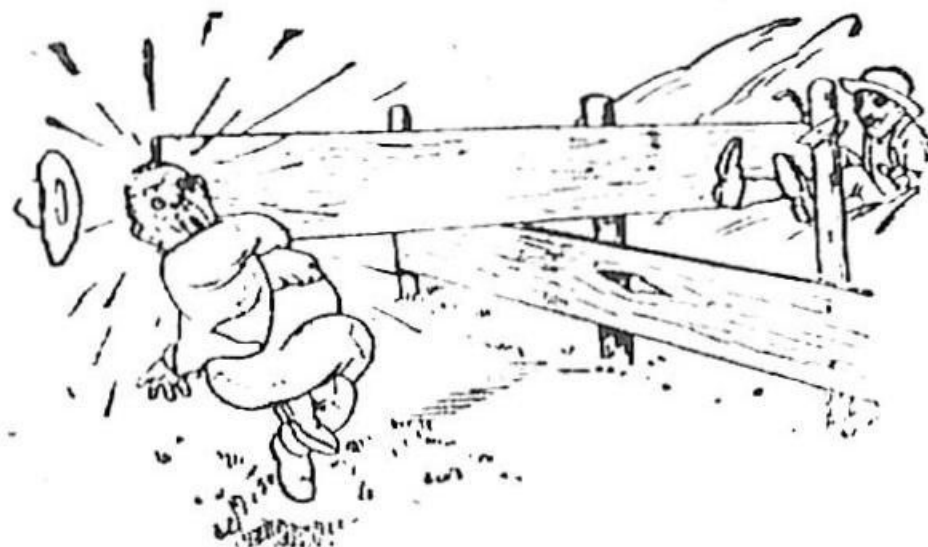
Ce trdi naš Muha, da je belo to, se pa Pik zadere, da je vse črno.

Rekel Pik je Muhi: »Jaz te v žep bom del.« »I, potem pa pamet le v žepu boš imel.«

Tu popade Pik ga, v zraku zavrti, in v naslednjem hipu, že čez plot leti.

Ali plot ves gnjil je, Muha tréšči vanj, da na to ni mislil v globini svojih sanj.

A Piku plot pričaral, je tisoč vseh svetlob, kako, le glejte dobro, v tisoč pet hudob!

Nikoli še proj videl, ni zvezd število to, mislimo, da puščal zdaj Muho v miru bo.

DOVTIPI STAREGA PAVLIHA.

Stari Pavliha je pripovedoval:

»Ko je ogromni parnik plul po Velikem Oceanu, je z veliko grozo opazila posadka parnika, bližati se velikanskega morskega kita. Vse je zbegano steklo po skrivališčih. Kapitan, v skrbeh, kako bi nasitil požrešno spako, je zagnal v morje zaboj pomaranč. A to je bilo vse premalo. Kapitan se je odločil ter vrgel v morje starega trgovca. In ko se to ni zadosťovalo, je vrgel še nekoga Kitajca v morje. Teden pozneje pa so ujeli kita in ugani te kaj so našli v njegovem trebuhu? Trgovca, ki je prodajal zaboj pomaranč Kitajcu!

NELJUBA POMOTA.

Nek Anglež se je na potovanju neko jutro bril v sami srajci. Ker se je pa parnik močno gugal in njemu se je tresla roka, si je odrezal nos. Pri tej občutni bolečini mu je britev pala z roke prav na boso nogo ter mu odrezala prst. Anglež je z naglico pobral oba komada ter jih takoj pritisnil na sveži rani in trdo obvezal. Ko je pa po preteku dveh tednov obveze odstranil, se je še le zavedel, kako hudo se je bil zmotil. Nos je priteknil na nogo in prst na lice. Sedaj pa, ako se hoče usekniti, mora sezuti čevlji.

TA JE PA ZNAL.

Rogač je bil na seji do pozne ure in ko je stopil na ulico, je padal dež. Prisiljen je bil najeti si izvoščeka. Med vožnjo se je pa spomnil, da nima denarja s seboj. Kaj storiti — kako plačati? Naenkrat mu je prišla krasna misel v glavo. Ko je bil že blizu doma, je potrkal in dejal izvoščeku:

»Na dno kočije mi je padel bankovec za 1000 lir. Potrpite malo da grem v onole prodajalno po žveplenice, da lahko posvetim.«

Ko je pa Rogač izstopil, jo je izvošček po bliskovo odkuril v noč.

EDEN SPRETNEJI OD DRUZOGA.

On: »Čuj ženka, ako bi mi ne bilo mogoče priti k večerji, ti pošljem ekspresno pismo.«

Ona: »Ni treba, da se toliko potrušiš. Ekspres sem že našla v žepu tvojega površnika!«

KAKO JE MOGOČE JESTI FIGE.

Neki gospod je poslal svojemu prijatelju tri fige, ki so bile v resnici prava izvenrednost. Izročil jih je svojemu služabniku s posebnim pismom. Med potom pa je služabnik poželel snesti eno figo in si mislil: »Gospod za eno figo niti znal ne bo.«

Prišedši na stanovanje naslovljenca, mu izroči fige in pismo. Prijatelj odpre pismo, čita in pravi naposled: »Kako to, da mi tvoj gospod pošilja tri fige, a v košči sta samo dve.«

Služabnik: »E, to pride iz tega, da sem jaz eno snedel.«

Gospod (ogorčen): »Kako pa ste mogli snesti eno figo?«

Služabnik (seže v košek, ne se še drugo figo v usta, ter legnatično odgovori): »Tako, kole, vidite, gospod!«

PREVAJATI ZNAJO PA VSI.

Neka Dunajska tvrdka, ki je pisala svojemu odjemalcu bivajočemu v ulici Farneto, je takole naslovila na ovitku:

»Gospod N. N. Reinmachenstrasse — Triest.«

Goričan pa je v Postojno po novem takole naslovil:

»Gospod Franc Runk Postojnska — Kropa.«

Ker pa gospod Medic ni več vedel pravega imena vasi, je pa kar takole napisal:

»Gospod Jernej Lešnik Knežak, Grafenbrunn Knežak Fontana del Conte.«

In ker tudi jaz dobro vem, da prihajajo pisma »retour«, ako niso prav naslovljeni kraji, sem si belil nekoliko časa svoje kostanjeve lase, na kar sem »korajžno« napisal:

»Gospod I. Gržina veletrgovec s klobasami Campo di Gloria (Slavina).«

ON TEGA NE MORE.

»Čuj papa, jaz imam tako veliko veselje vzeti si ženo, toda imam neizrečen strah pred zakonom.«

»Tepec, kaj se nisem mar tudi jaz oženil!«

»Hej, ti ja ti, ker si vzal mojo mamo za ženo, a jaz moram vzeti tujko.«

Gorica, 20. oktobra 1923.

Tri reči najlepše reči, pravijo ljudje in če pravijo ljudje, že mora biti resnica. Tudi mi smo zadnji čas doživeli tri reči, kitajsko — pardon, zareklo se mi je — laško šolo, katastrofo nemškega denarja in pa — zakon pod lipo.

Zakon pod lipo? Kaj pa je to? Stvar po listi znani pesmi je, ki so jo peli naši dedje, ko smo bili pod Francozi:

Janez te rad ima,
Marička poskoč,
župan te pod lipo
vaško poroč,
mesto žegnan'ga prstana
počen obroč.

Ker so namreč vse dobrote raztegnili iz Italije k nam, so raztegnili tudi civilni zakon, ki se pa ne imenuje civilni, ker v zakonu, včasih pa že pred zakonom kaj zavili v vsakem zakonu, ampak zato, ker bo moral Petelinovo Micko in Koštrunovega Janeza poročiti prvo župan, da bo zakon pred državo priznan, potem šele župnik. Jej, jej, jej, bodo, rekle ženske, kaj bo župan tudi nauk izpraševal? Ne, tega pa ne, potem bi bilo za neveste prelahko, samo krstne bukve bo po novem on imel. Eh, seve, da bo marsikaka poroka potem taka, kot pravijo, da je rokovanjski poglavar Groga poročal pod nekim orehom, blizu Kranja:

In nomine patre,
vzem'jo na kvatre,
če lepšo dobiš,
pa to izпустиš.

Ubogi župani bodočnostil če se bosta Mica in Janez v zakonu stepla, bo vse župan kriv, ker ju je skupaj zvezal. Med možmi, ki so poročeni, se širi vprašanje, kaj so zakoni, sklenjeni do sedaj, neveljavni, ali bo treba iti še enkrat pred župana. In če tedaj poreče kateri ne? Če se to zgodi, bodo ženske gotovo sklicale velik shod na »pjaca žinastika« in prisele javno možem večno zvestobo.

Od kje pa so Lahi vzeli tako postavo, od Francozov. Pravi jo, da od prmazonov, (ne prmazonov, ti so nedolžni) ali frmadonov, če ne celo frmazonov. Če bi to dobili od Francozov, bi bili dobili tudi druge lepe lastnosti, da bi nam dali tiste šole, ki jih stara vlada ni hotela dati, pa so vzeli še tisto, kar smo imeli. Minister, ki se imenuje Gentile, kar se reče po našem: nežen, vljuden, je bil proti nam tako nenežen in nevljuden, da je napravil reformo, katero ga je povzdignila v naših očeh tako visoko, da če pade nazaj na zemljo s te

višine, se gotovo ubije. Sicer pa našim otrokom ne bo delal težkoč laški jezik, saj že znajo glavne besede: polenta, makaroni, karabiner, sardine, financer, multa, kontrabant, malora, ulora, ifd. Kar pa ne znajo, se bodo naučili, ali si bodo pomagali na ta način kot Pepček, ki je prišel prepozno v šolo in mu je rekla učiteljica: »Dove ti es tu.« — On pa: »Kostrane sn pusu.« — Ali pa kot oni, ki so morali odhajajoči po potku skozi vrata pozdravljati laško: »Rivederisco, signor maestro,«

u so rekli: »Imate drisko, signor maestro?« No, samo, da se ljudje razumejo, pa je še Cuk na palci zadovoljen.

Tretja lepa reč je nemški denar, ki ga je bilo toliko, da ga nazadnje nič več ni bilo. To je res vražja stvar na svetu. Ravno tisti hip, ko so postali vsi ljudje milijarderji, se je denar spremenil v listje, ki ga ni pes ne povoha. Toda, da se čitate liem ne začnejo cediti sline po teh dobrotah, končam to poročilo, saj je po milijonih žal še Cuku na palci.

Do konca sveta.

On: Moja ljubljena Klara, ti ne veš, kako toplo bije moje srce zate. Pripravljam sem iti s teboj do konca sveta.

Ona: Ni treba tako daleč. Zadosti mi je, če greš samo do - župana.

SKRAJNA POMOČ.

Profesor vprašuje dijaka medicine:

»Kako bi Vi pomagali človeku, ki z muko opravlja svojo potrebo?«

»Dal, bi mu mineralne vode.«

»In ako to ne pomaga?«

»Dal bi mu ricinovega olja.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

»Dal bi mu dvojno porcijo.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

(Dijak se je prijel za hlače, brez ricinovega olja). »Tedaj bi posegel po kemično pripravljanih zeliščih.«

»In ako tudi to ne pomaga?«

Dijak vzdihuje in premišljuje par minut nakar vpraša napol umljivo profesorja:

»Oprostite, gospod profesor, pozabili ste mi označiti, kakšno ozadje naj bi imel ta človek; mešeno ali jekleno.«

EDEN VELJA DRUZEGA.

Karabiner sreča na cesti dva postopača.

»Vajine papirje, kje imata?«

»Oprostite, gospod orožnik, pozabila sva jih, kjer sva nočoj prenočila.«

»To je vajina sreča; kajti ako bi papirji ne bili v redu, bi se vam sedajle slaba godila.«

SUNEK IN UDAREC.

Kakor povsod tako so se tudi med Prosekom in Kontovelom, (dasi so si sosedi), nekoč vedno fantje med seboj »spikali«, kadar so prišli v dostiko. Nek večer pravi eden izmed Kontoveljskih fantov Prosečanu: »Vi s Proseka ste narbolj zabiti ljudje na svetu. Eden Vaših je un dan pofarbo s zeljeno farbo fuglovš, jen de b' se prej pošešu, je uodpri vrata uod kamre.«

In Prosečan v odgovor: »Ben, jen aden s Kontovela jo denu notre u fuglovš arenk, jen čakou pu ure pred kambro, de buo ču, koku buo a NAŠI MALLI.«

Tone: »Koliko let imaš sedaj Jožko?«

Jožko: »Šest, in ti?«

Tone: »Sedem.«

Jožko: »O kako veseljel!«

Tone: »Zakaj?«

Jožko: »Zato, ker hova imela prihodnje leto oba enako starost, ker jih bom imel tudi jaz sedem.«

Samogovor nepoboljšljivca.

(Pesem — uganka).
Sem pijan zabredel v grapo, pobil se in izgubil kapo, revež pa še večji bom, enkrat ko zapravim dom. Obleke skoro nimam nič, birt me slači, ker je ptič, reče vsak, kdor mimo gre: no veš, kako ti bo gorjel in kadar zmislím se na to, se vrnem spet v gostilnico. Enkrat le da bi trezen bil, pošteno dekle bi dobil, a ena in še drugi dve, mene so pustile že. Ena pravi, pijanca noče, druga nad mano se zjoče, o ta tretja kunštna je, brez besede mimo gre, in od daleč smeje, pravi: Sleva, spet ga ima v glavi, če zanašah name se, ej, pod nos obrisi se! Nekaj upa venčar še, eno reče prej, kot gre, morda da se spreobrnem, enkrat, ko se v jamo zvrnem. Vendar ko bom v grapo zvrtnen, upam sam, bom spreobrnjen. In koncu preden je odšla, od mene se poslavljal, povem kako, tu v črkah z vrha in le v začetnih, a jaz mrha še da v grapi bodem spal. Kaj se bere v začetnih črkah verzov od vrha do tal? Kdor zna — pa ugane!

POŠTEN TAT IN NESRAMEN GOSPOD

S tramvaja je skočil slabo oblečen mladenič in pričel na vso moč teči proti korzu. Za njim se je spustil v tek eleganten gospod ter na vse pretege kričal za njim:

»Vstavi se; primite tatul!«
Po desetih minutah se mu je posrečilo zgrabiti ga za vrat.
»Ven z listnico, tat nesramni, če ne te takoj izročim karabinerjem.«

In tat mu mirno odvrne: »Tu imate Vašo listnico in ne raztrgajte si grla z Vašim medvedjem rujovenjem. Čudim se, da ste tako eleganten gospod, a imate samo 10 lir v listnici. Sramujte se!«

PISMO NEKEGA FANTA Z JUGA.

Cara moia Erminia!
Ti prozi che vieni u Nedela ti bon špetal na mosti Ti ima rad selo alora vieni ti volio povedat da storimo sposalizio las ga ima velica botega v Sicilia e ti mj daš tua dota in bomo vivere vešel. Te bocio toi Giuseppe.

Pismo

ki ga je pisalo slovensko dekle slovenskemu vojaku:
Carissimo Amico!
Tanti saluti dela tua Amica Giovana. Io sono skrita una lettera ma nonso cke sei ricbuto, io sono ricbuto Tuo lettere una di prima che sei venuto, sei skrito ma io sono ricbuto adečo, Gracie fare tuto to skrivere, ma mi obpače perke tu skri vi molto pekato.
Saluti dela tua Amica Giovana.
Dekleta, kaj se res ne sramujete! Ve ste tedaj slabše kot oni, ki uvajajo tuj jezik v prve razrede naših šol. Punce, punce!

Toplota v glasbi.

A. Kaj ne, da lepo igram na glasovir?

B.: O, da! To moram priznati da sem se ves potil. Če bi bil še en čas poslušal, bi bil skočil iz kože.

Marička in Tinca.

Marička: Duobr bečier!

Tinca: Buh dej, no; kuod sje pa ti priklestila tku pazna?

Marička: Še prašaj me ne, ka sn ku jezna.

Tinca: Bejm, ku je, a pa žie druga ni neč kapčije z jajcem?

Marička: Biš, prou neč pa njsn zaslužila tale rajža, tud šesdeset čentežmov ne.

Tinca: Ta spak sakrabuošče se sn slišala, če je ris, m je glih dans Benedikt pobidu, de bo ma moral gare na usaka jajce dit an štamp!

Marička: Potle je pa žje ukop z naju kšeftam.

Tinca: Jest sn pa rada, de b' se ncajt ustabla, se jih je klkaj teh maslar, dele pa dalejnm kraj, če jemaie pr n hiš tri jeje ca in pa pu kile masla, patle žje dajeje petm adjemavecem.

Marička: Biš, se je čudna, de je še klkaj masla, sej je v usacmu hramu mlekarja.

Tinca: Tuste je pa ris. Če na bo ki bujš, jest bom vse ukop pstila zmjeram, mpa pujdem, al če ne, se pa ažen'm.

Marička: Ki čenčš, šjema, a na biš, de zakonšč stan je bel težak, kakor pa an aprtnk jajc. Jest pa prabm, de se buo žje kaku preabrnila, de se buo še kišna lirca zaslužila.

Tinca: Je se muorem jet, ka buo žje toma.

Marička: Ja, tud jest; se žje Čuk pajc tam na Martjnab čišp.

Tinca: A ga jemate pr vas naračenga.

Marička: Ad te prbga dnije, biš, ga jemama; jest ga kuste rada berem, kaku kišna lipa nabi.

Tinca: A se neč na bajiš, de b'te nudrakai notre stista taje cajna.

Marička: Sakrabuoska mrha, se biš do ga prkunem, de boda žibga uši snidle.

Tinca: Zdej pa lahka nuč, mene bo žje kmalu strah.

Marička: Lahka nuč, ki te bo strah, se je luna.

DOPIS IZ LOŽIC.

Predragi »Čuk na palci«. Res ni preveč neumno to naše društvo, kakor smo rekli v nedeljo »Societa di canto«, ko smo volili našega predsednika po tleh. Ni prav velik, a zelo umen v panagrafih. Ni nas srām povedati, moramo pa vendar opomniti, da bi bilo bolje, če sam prideš k nam in se prepričaš, da nismo tako hrabri v besedah kakor v rokah. Toplo se ti priporočamo, dragi naš pesnik »Čuk«, da bi prišel tudi ti na oroh ob večernih urah in poslušal naše petje.

Povabljeni.

SLOVO.

Pred mojim odhodom v Ameriko kličem moj zadnji pozdrav iz te strani Oceana vsem mojim prijateljem iz karpatske fronte, iz ruskega ujetništva, posebno onim, kateri smo bivali dolgih 6 let vedno skupaj, kateri ste raztreseni po raznih krajih. In vnovič goreče pozdravljam naše ostale doma in vse sorodnike, prijatelje, prijateljce, fante in dekleta iz Herpelj, Kozine in okrožja.

Krepki Nazdar!!!

Godina Vinko.

Pismo vojakov.

Vam vsem pošiljamo mnogo srčnih pozdravov: Rener Ivan, Dolenje pri Štjaku; Sušteršič Silvester, Šempolaj; Bandelj Alojz, Gabrovica pri Komnu; Grgič Jožef, Berje pri Komnu; Rabula Jožef, Tublje; Milič Just, Repen; Piščane Anton iz Rojana.

IZ GENOVE.

Srčne pozdrave pošiljajo slovenski fantje vojaki »Sanitejci« iz Genove, starišem, Bratom, sestram, prijateljem in našim dekletom.

Čvek Jernej iz Koritnice pri Grubovem, Medved Anton, Sebrelje; Ivan Leban, Čadrg; Nagode Franc, Črni Vrh; Karnel Anton, Kanal, Zagar Ivan, Zaga; Kravanja Marjo, Bovec; Zajec Anton, Idrija; Vojska Venceslav, Idrija; Kutin Pavel, Bovec.

iz Milana.

»Čuku poljub na kljun in bombaža v ušesa, da ne bo slišal, kar bom povedal, za gospo pa želimo, da kupi ob mesecu nov klobuk in pisano perje. Govorimo po makaronskem telefonu, ki se topi v vodi.

Smó rekli in še pravimo, da smo hoteli že prej kaj povedati, pa so povedali, da ima Čuk obe ušesi zaposleni doma in še tiste svoje žene, in so rekli, da mu jih je morala njegova boljša polovica še nategniti, že večkrat, in tako pravijo, da tudi vsled tega, ker se bojijo, da ne bi mogli hoditi. Pa jih je rabil, kjer ga ni bilo prav nič treba, nepridiprava. K nam navihance pa ni hotel pogledati, seveda, ker ni kratkih svilnatih krile, tukaj pa bi nam kako lepo naredil, medtem »ko nosimo mi suknje bele.«

Pa da se Čuku žulč ne razlije in čitalcu zehajočemu ne pripeti nesreča, da od dolgočasja požre »Čuka na palci«, končamo: pozdravljamo vse, katere »Čuk« osrečuje z žarki svoje milosti, njemu samemu pa in presviti družici želimo obilo sreče in še več obudovalcev njihovega daru govora.

Stolla Joško, Lukman Stanko, Poljar Silvester, Jereb Viktor, Poljanec Ivan, Medica Rudolf, Česnik Janko, Sek Jožef, Draščič Jožef, Draščič Ivan, Čerovec Jordan, Flego Jožef, Plego Ivan, Nežid Ivan, Kofol Vinko, Humar Franc, Prelog Milan, Sajovec Jakob, Gašparčič Jožef, Čevnja Janko, Trebec Ivan, Gašparčič Mirko, Hrenovec Ivan, Gerl Franc, Sahar Edvard, Planinček Josip.

Pismo slov. dekleta.

Karo Bebi!

Vedi mio pebi kome sei tu kativo ke nomivoi nanke rispondere. io non so perche?

Io non pozo nanke manciare perke vedo ke tu ami anke kualke ultra ragaza.

Ma io ti voglio lostešo sempre bene.

Per adesso devo šerare questa mia lettera e ti mando molte saluti.

Resto sempre tua

E...

Zbogom srček moj.

PREVIDEN GOST.

Nek gospod vstopi v kavarno in vpraša gospodinjo:

»Prosim uljudno, imate cikorijo?«

»Da, gospod!«

»Bodite toliko prijazni, prinesite mi vso, kar jo imate.«

Gospodinja je prinesla pet omotov cikorije.

»Je nimate več?«

»Niti prahu več!«

»Dobro, tedaj mi pa le napravite škodelico kave!«

FLEGMATIČEN SKOPUH.

Štefan Uhernik si je pustil izdreti zob pri zdravniku. Ko je zdravnik delo izvršil, je Uhernik položil na mizo eno lירו in se zasukal.

»Jeli morda to za mojo sluzgo«, vpraša užaljen zdravnik.

»Ne, za obac«, odvrne hladno Uhernik in odide iz sobe.

SENTIMENTALNOST IN POZITIVNOST.

»Ali se Vam ne pripeti več. sih slučaj, da se imate o čem intimno izraziti v besedah a z vsem naporom se Vam to ne posreči«, je vprašala sentimentalna gospodična.

»O da«, odgovori dijak, »nedavno temu sem imel veliko potrebo in srčno željo brzojaviti mojemu očetu po denar, pa nisem imel denarja za brzojavo.«

PRAV ALI NEPRAV, ALI UBOGAL JE!

Gospa stopi v neko Gorisko mirodilnico, ter zahteva ruskega čaja. »Mi je žal gospa, ostali smo brez njega.« Komaj pa je gospa odšla, je dejal gospodar osorno vajencu: »Da mi nikdar več ne napraviš enake neumnosti. Ako nimamo ravnor ruskega, si moral pa kako drugo vrsto ponuditi, samo da odjemalec prazen ne gre iz trgovine.« Drugi dan pride isto mirodilnico gospa, ki je zahtevala »kloset« papir.

»Mi je jako žal gospa, ostali smo brez njega«, dé vajencu. »toda če želite, imamo »smirgelpapir«.

VEČNI DRENİK.

Drenik (na vso sapo): »Marija, Marija, pridite brzo sem, kaj in poglejte, kje je pes, ki tako cvili, da ne morem niti pisati.«

Dekla vstopi in opazi psa: »Ma gospod profesor, saj ga imate vendar pod nogami za pručico!«

DOBRO JAMSTVO.

Gospod, ki je bil pravkar pri nakupu kravat:

»So li dobre kakovosti te kravate?«

»Prodajalka: »Če so dobre in močne?! Moj Bog, kaj vprašate! Saj se je pred dvema meseci moj mož na enaki kravati obesil!«

ZAVEST V LIRAH.

Gospodinja: »Zofka, kaj ti je rekel gospodar danes zjutraj, ko je došel s potovanja?«

Zofka: »Dal mi je 5 lir in rekel: Zofka, povej mi, kaj je delala gospa v moji odsotnosti?«

Gospodinja (prestrašena): »In ti, kaj si odgovorila?«

Zofka: »Rekla sem: Ne morem povedati, ker mi je dala gospa 10 lir, da bom molčala.«

Ekonomično.

»Poprej me je stal slednji vrček piva 10 c več za napitnino, zdaj me stane samo dva cente-

sima več.«
»Ali daješ manj napitnine?«
»O ne, samo več pijem.«

Prvi dijakov sestanek

Dragi Francé!

Obljuba dela dolg. Obljubil sem ti zadnjič, ker mi ni bilo možno povedati osebno, zakaj nisem mogel štirinajst dni sestiti na stol, da ti pisemno naznamim. Najprvo ti povem, da ne čitam časnikov, kakor na četrti strani, kjer so natisnjeni oglasi, mali in veliki. In zakaj? Samo enkrat se ozri y oglaste v *Piccolo*, pa boš našel odgovor. Ves obnoren sem v časih na tisto *Silvo*, ki zamañjšče izgubljenega *Alberta*, ter mu napoveduje sestanek na prvem vogalu ulice *Carducci*. Zopet na drugem oglastu prisega zvestobo *Erminiji* in pošilja pismo »poštno ležeče« za isti dan. Najdeš tamkaj tudi večnega *Fido*, ki čaka pet večer na korzu s znamenjem rudečega nagelna. Vse te *Silve*, *Erminije*, *Ivanke*, *Fido*, *Alberta* in nestete druge *Francke*, *Johance*, *Berte* in *Brune*, so mi noč in dan vrele po možganih. Odložil sem vse knjige, ter namesto fizike pričel študirati te sestanke. Ti ne veruješ s kakšno slastjo sem si želel en tak sestanek prvič v življenju. A glej srečo! V petek sta odšla papa in mama na obisk, ter sta odmanjkala dve uri. Dve uri prost, dijak, ki je suženj svojih knjig in biričev — starišev. Takoj sem se spomnil, da je za sestanek potrebno sestaviti oglas za četrto stran. Toda s kom. Udrl sem po stopnjicah nizdol in se zakadil v najbližnji kinematograf. Misliš pa, da sem bil zmožen kako deklico ali gospo pogledati, ali ji namizkniti? Kaj še! Zabito sem zijal v pribito belo plahto na steni, kjer itak nič videl nisem, ker so mi na uho šepetale vse *Silve*, *Ivanke*, *Fido*, *Dolores*, *Bruna*, *Rudeča* in *Črna* in kdo ve kakšne imena. Samo to vem izza moje vročince, da sem se znašel pri okencu uprave za male oglaste in tamkaj izročil proti mastnemu plačilu mal listič, na katerem je bilo komaj čitljivo napisano: »Mlad dijak prvič zagledal sinoči v gospodično črnih las, plavih oči v kino želi sestanka. Odgovor pod šifro — simpatičen«.

To je bilo tedaj storjeno. A sedaj seveda — čakati odgovor. »Ej, France, ko bi ti znal kakšne muke so to. Dva, trije dnevi so potekali in nič. V torek je papa pozno prišel s časopisom domov in jaz sem bil že pri moji pisalni mizi. Komaj sem čakal, da izpusti časnik iz rok, da požrem v enem hipu vso četrto stran. A glej vraga! Ravno danes je tako dolgo študiral razne članke in dovolil si je celo cel uvodni članek požreti. Nato pa je vendar odložil list in že sem hotel vstati ponj, ko je na mojo žalost segla mama po njem in ga tudi ona eno uro in pol mrevarila. Oh kakšne muke. Konečno pa je morala tudi ona nehati in prišel je čas name. Nisem dolgo prebiral, ko ugledam v tretji rubriki:

»Simpatičen, srčna hvala, nočoj ob 8ih na vogalu ulice

Mamelli.« Lahko si misliš, kako sem poškočil.

Sedem ura je odbila, a mama in papana, kakor za našo ni bilo doma. Urno sem se oblekel v boljše obleko, vtrgal na vrtu krasno cvetko in jo odkuril z doma. Dolgo sem čakal in ta čas se mi je zdel cela večnost. Naenkrat opazim, da se neka gospa bojazljivo približuje z nasprotnne strani. To je ona, sem si mislil in zravnal sem se kvisku kakor petelin.

Počasi a sigurno je stopala

proti meni in se ustavila. »Gospa, sem milobno vskliknil. Takrat pa sem začutil nekaj špičatega od zadaj, da se mi je kar stemnilo. Zelel sem, da bi ta odgovor dobil ti. To ti je bila mojstrska brca, vredna vsacega fakina. Veš dragi France, jaz tepec sem pustil na mizi potrdilo od uprave lista, moja mati ga je našla, me povabila na vogal, ter mi izvolila darovati tako neusmiljeno brco, da nisem mogel štirinajst dni sestiti na stol.

Natančno zvestilo.

Gospa. Kje stanuje gospod Klepec?

Sluga. Pojte eno uadstropje višje. Tam so edina vrata, ki jih ne morete zgrešiti. Na vratih stoji zapisano: Peter Klepec, če je še v postelji vise pred vrati hlače, ki se svetijo zadaj kol zrčalo. Če pogovorite, ali potrkate, se bo oglašil, če bo doma; odprl ne bo če hlače ne visé na vratih, v slučaju pa...

Gospa. Hvala... hvala...

Pravijo.

Pravijo, da medanska mladina namerava prirediti veliko javno veselico. Na programu bodo vsakovrstne opere, burke, šaljni prizori in brez števila pevskih točk. Vaje se vršijo vsak večer v društvenih prostorih pri Smonovih ali pa v gusi št. 17, kjer pod vodstvom tamkajšnjih »kotov« prav dobro napredujejo.

Pravijo, da je g. Ivo iz Trente poslal Čuku neko dopisnico prejeto od slova dekleta pisano v ital. jeziku, s prošnjo, da mu jo prestavi. Čuk pa pravi, ad je že prestar in se zato s takimi sladkostmi več ne bavi.

Pravijo, da se vrši v Kanalskem Lomu že nekaj časa strokovnjaška konferenca, ki naj izda rešitev raziskovanja nove brzote. To zadevo je baje imel že v rokah učenjak v Krottenlandu, ki pa ni dosegel pravega uspeha. Zato jo je predal novemu učenjaku in kakor se vidi, ta zelo pridno dela, da bi se mu posrečila naloga. Ko njegovo znanstvo več ne zadostuje, skuša on, z brenkanjem na tamburico omehčati trdo brzoto.

Pri tem delu ga je dohitela že marsikdaj jutranja zarja in je še jutranje zvonjenje preslišal, vsled česar se je odločil, da se preseli s svojim delom na zvonik Port-Arturja. Ah tam doma, če brzote zopet ne dajo miru, ter da stvar hitro reši, je izdal izid raziskovanja, ki pravi, da čeprav ima ta nova rastlina dvoje nenavadno zakrivljenih peres, je to vendar brzota in je torej imel Čuk prav, ker ni je brzote brez štora, ne štora brez brzote in tedaj so navadno tudi koprove zraven.

Pravijo nadalje v Lomu, da je gornjara resitev prisla ravno še pravocasnó, ker se bo medtem preselilo županstvo na ravnokar dozidan kur-nik v Krottenlandu, kjer ga čaka novo delo pri raziskovanju novih vrstih krot, ki se domneva, da so ostane ki izza vesoljnopotopnega časa.

Pravijo tudi na Logarščem, da je njih pevovodja izgubil posluh. On pa pravi, da ga ni izgubil pač pa ga je posodil predsedniku, kateri ga baje nema časa rabiti, ko študira ne-prestano z glavo in z nogami, da prav narekuje »pravijo« svojemu tajniku.

Pravijo nekateri Logarščeni, da smo pisali mi oni dopis o Mihi in Pepetu. Mi pa pravimo, da se motijo, ker nam se o tem niti sanjalo ni. Če to zahtevate, vam lahko tudi uredništvo potrdi. Kadar bomo res kaj pisali o njih, se bomo vsi »spodaj podpisali in sicer takole: Jeram Jakob iz Vrha; Jožef in Ciril Rutar iz Logaršč.

Pravijo, da je v salonu »Zlate Prage« v Postojni Čuk odnesel s težkim trudom zasluzene »milijone«; s katerimi so mislili upeljati ozir. zgraditi nekje pri Hazarjih nov »Bar«, kjer bi se bolj sigurno plesalo »alto mosso«, nego med očitvalci v Postojni.

Pravijo na Razpotju pri Ledinah, da zelo veselo skačejo arne, zajci in golobi, odkar so izgubili glavni lovec iz Razpotja.

Pravijo na Razpotju pri Ledinah, da so lovci napravili lov na klepetulje ne pa na divjačino, potem so pa napravili karabinerji lov na lovec, ko pa je bil lov dokončan, je bil lovec v temna kamra djan.

Pravijo na Proseku, da se Senosške kratkokrilke kaj rade družijo z krščenski petelini; posebno v večernem mraku.

Pravijo na Proseku, da domače »frajlice« bojkotirajo na celi črti zadnje Pariško modo in mecer v tem, da nosijo sedaj še krajša krila, kot so bila zadnja v modi.

Pravijo, da vrhavski lantje, godkar nosijo svezenu v nedrih, ni sami delajo lantovske postave in zato se nikogar ne bojjo. Smejo ali ne smejo, delajo tudi plesna dovoljenja. Zapeti ne znajo več nobene domače, pač pa neke vrste penne, katerih ne more razumeti ne Slovan, ne German in naprže tudi ne Roman.

Pravijo, da priredijo prihodnj mesec dirko na Snežnik, prvi dobitnik svinjski rilček, drugi 35 čikeev, tretji pozdrav skor tokav.

Pravijo, da so dekleta v Knežaku zelo jezne na Čuka, ker jim je vse zenné odnesel, zato so se podale v Trst, da bi jih tam vidobile.

Pravijo, da imajo dekleta na Baču zato tako kratka krila, ker je veliko blato.

Pravijo v Ricmanjih, da niso tam niti slamnati mošje več varni pred domačimi lašisti. Tako je eden izmed teh pred kratkim oddal kar 10 strellov na delavnega slamnatega mošja, ki ima pošteno namero, plašiti ptice. Seveda neustrašeni strelec tega ni opazil in ga je šele gospodar, ki je prlutel ves iz sebe na lice »nesreče« informiral o dejanskem stanju.

Pravijo slednjé istotam, da se snuje v vasi poseben odbor, ki namerava v kratkem ustanoviti fabriko za kluče sardininih konzerv, 700 brezposelnih bi prišlo takó do kruha.

Pravijo, da prodaja v Borštu svak Karuza vso svojo zverinjat, ker bo prমেščen. Cerkovniku bode baje podaril koze, ako bo preprečil zvonjenje za časa njegovega odhoda.

Pravijo, da so šolski otroci v Boršuncu kričali za neko kratkokrilnato »damo«, ki se je za nekaj časa naselila v vasi ter jo obnetavali z različnimi kozjimi molitvicami.

Pravijo v Postojni: Ker se dopisniku »Čuka« gotovo kolca, ker se sam ne more barvati, naj do prih. t. m. odpre šolo, kjer bode vsaka do-bila prakso, posebno pa dopisnik sam, ker jo za gotovo nima, oziroma potrebuje. Zraven tega pa naj si dopisnik namaže jezik z vragovim oljem, da ne bo več tekkel, in vrhu vsega tega dela, ki ga ni premalo, naj prime metlo v roke in pometa pred svojim pragom. (R. G.)

Pravijo, da je v Ljubljani na Poljanah en Čuk in da bo marsikaj Sovi v Gorci v uho pošepetal! Toraj, priza-deti pozor!

Pravijo, da bodo nekatere »frajlice« iz sezanskega Gradišča napravile kolesarsko dirko na Nanos; zato sedaj neutrudljivo kolesarjajo po Sezani.

Pravijo, da se je pojavila na Velikem Ubeljskem v »Močilih« velika množina polčev. Zato so Ubeljci naprosili Orlečane da pridejo polčev loviti; za trud in zamudo časa dobé Orlečani od Ubeljcev »sanoški ringeljšpil«.

Pravijo, da bode pričel z novim letom v Orleku izhajati list »Bolha«, urednik temu listu bode baje sezanski Pavlihec. Čuk na palci se boji konkurence!

Pravijo, da bode leta 1924 pust na terek.

Pozor!

V. decembru t. l. izide

Čukov koledars šaljivimi slikami, humoreskami,
kratkočasnicami itd.**Pozor!**

tako napravi, da bo prav
Zelim, da se bi mnogo pel
in nikoli se ne vjel.
Glej, da se poboljšal boš,
če hočeš dobiti se kak groš,
le pošlji, kar te prosim,
potem boš pravi mož.
Pazi tudi, da ne boš
metal naših pesnic v koš,
to sam veš, da nam ne gre
zastonj beliti si glave.
Če boš uslišal me sedaj,
drugič pošljem ti še kaj.
Če ne, pa kadar te dobim,
ti vse perje pomodim.

Lapunja Justina, Slap ob Idetju

Poskusila bom peti,
Čuku jih našleti,
prečudne res stvari
pošljem ti med ljudi.
Ti nesrečni Čuk,
kaj treba nam teli muk
Mesto, da bi spali,
gorilo smo iskali.
Kam skrila se je zver,
mar šla je skozi papir
Joj, kaj bo pa to,
če jo najti moč ne bo.
Nekaj tam tiči,
mal' čudno se mi zdi
Če ni gorila to,
pa vrug naj bo.

Pošljem jo nazaj
in ti povem zakaj
Pri nas je fantov malo,
da bi kterege ne pobrala
Ta čudna je pošast,
zna katerega nam vkrant
Potem pa joj bi blo,
za ponce nas strašno.
Ostale bi device,
do smrti h'le samice
Mesto gospodinjic,
bi morale bit' tetice
Zdaj še pozdravov milijon
in pa nekaj lir za slone,
kar sem prosila, daj poslati,
in pa nič ne odkladati
Glej, da spoliš vse tako,
potem možak boš še kako.
Če pa ubogal me ne boš
ti pa rečem »figa moš«
Spacupun Marija, Ozeljani

Olyncala sem Čuka
na štiri vse strani,
napenjala očli.
Kam zlodej se je skrtil?
Na drevo tam sloni,
zaljubljeno me gleda,
Afrikanka se smeji,
če se ti res lepa zdi,
obdrži jo, moj Čukec ti.

Pravijo.

Pravijo, da so se Predjamski fabri-
kantje strašno jezili na Čuka, ko so
ga brali v gostilni v Predjami; pravijo
jo, da jih je Čuk poslušal, kako so se
pridušali.

Pravijo Landolci, da je toliko dežja,
da je pod Landolom v mlinu centralo
od polžev voda odnesla.

Pravijo Šmihevc, da so dobili na
belški mlaki dobro sorto za mačke.

Pravijo Šmihevc, da včasih je
mačka tička fressen, zdaj pa tiček
mačke fressen.

Pravijo Šmihevc, da zdaj bodo lah-
ko umirali, ko so dobili tri nove zvo-
nove.

Pravijo, da je začela tudi Šmihevska
parna žaga zmrzovati, a pravijo, da
bodo led prodajali mesto lesa.

Pravijo, da se nahaja v Predjami
pri Postojni neki operni »pevec«, ki
poje vedno: »Temu krive so tvoje
črne oči«.

Pravijo, da je ležeška centrala »ka-
fehau« poslala Čuka v Sisko k divaš-
ki koloniji vprašati, pod kakšnimi po-
goji sprejme podružnico.

Pravijo, da je divaška kolonija v
Siski odgovorila, da sprejme podruž-
nico ležeškega »kafehaus« pod po-
goji, da nam pošljejo »kelnarico« iz
centrale.

Pravijo, da Čuk nima kbrtjže priti
na Korintico, ker se boji, da mu neko
dekle ne dene pisma v žep, kakor ga
je dela na predzadnji ples nekemu
fantu.

Pravijo, da so ustanovili v Ležeš-
kem »Kafehaus« veliko pisarno za
dopisovanje v »Čuka na palci«. Ura-
duje se vsako soboto in nedeljo od
11. do 4. zjutraj.

Pravijo, da se na Opčinah godi ve-
lika krivica vsem dolanskim fantom,
zaradi dveh deklet.

Pravijo, da sta sprjela novodošlega
župnikovega namestnika v Klancu,
dva pevška zbora. Dopisnik v »Edi-
nosti« ni tega objavil, ker je videl sa-

mo na eno oko, in slišal samo na eno
uho.

Pravijo, da nas laderski fantje
mislijo priti obkat v Trst ali mislimo,
da jih bo treba še dolgo čakati, ker
gotovo se bodo vozili s polževim br-
zovlakom.

Pravijo, da je neki čevljar v St. Vi-
du razpisal veliko nagrado onemu, ki
mu primese najdena kopita, katera mu
je povodenj odnesla.

Pravijo, da so tomajski fantje jako
ljubosumni na Maričke v Košacu. Ču-
je se, da jih hodijo stražiti po cele
noči.

Pravijo, da je videl zadnjič Čuk v
Iderskem nekatere fante tekom av-
maše zunaj pred cerkvijo stati, ter
zvonik podpirati.

Pravijo, da je v Dornbergu eno
gnezdo vrabčev-strcev, ki vedno ču-
kajo in povsod obletavajo, a nikjer
obsedajo.

Pravijo, da se je v Vitovljah omo-
valo društvo »Surovošt«, katero se je
naveličalo kulture ter se hoče podvi-
jati. Prvo je začelo z trtovanjenj.
Ako stant in ostaneš po solničnem
zahodu v Vitovljah pa si lahko tetovi-
ran in še zastonj.

Pravijo, da hodijo grobiške gospo-
dijne ob lunnem svitu na vogal, ne
zaradi svežega zraka, ampak radi
fantov.

Pravijo v Vipavi, da nameravajo
nekatere tržke »signorine« poslati pro-
test v Čuka. Radi gradiških deklet. —
Tržke »signorine« pravijo, da so one
bolj svetovno znane kakor gradiška
dekleta. Njih, namreč tržke »signo-
rine«, ne poznajo samo fantje iz Sici-
lije pač pa tudi iz Kalabrije in Sardi-
nije — sploh iz vsega ozemlja, kjer
raste »pašta buta«. Oni si ne pautijo
iztrgati iz rok to veliko čast, katera
pritiče po božjih zapovedih in posvet-
nih postavah edino le njim. Svojim
tekmovalkam in napovejo nezpros-
boj na življenje in smrt. Če pride do
resnega konflikta med njimi, bo Čuk
pravočasno obvestil svoje hravce. Iz-
dajal bo tudi »svojna poročila« v po-
sebnih izdajah.

Pravijo, da bodo lažnako klepetulje
v kratkem razpisale mesto poštarja,
ker nimajo časa same prenašati poš-
t; znati in poslušati bo moral več je-
zikov.

MOBILJE**O. BERNT**GORICA, - Piazza d. Vittoria 21
na Travniku) Tel 69.**GORICA BRUNO SAUNIG GORICA**

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Vrvi, biči, bičevniki, masti, lčila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanič. puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih
strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za
dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brez-
plačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia
Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v
mehanično in puškarsko strobo.

Delavnica in popravilnica
Stolni trg št 5.**:: Goriška Ljudska Posojilnica ::**

v. z. z. o. j.

Gorica. Via Carducci šte. 7 I. Lastno poslojje
Križišče tramwaya. - Najstarejši slov. denarni zavod
v Gorici - Ustanovljen l. 1883.Obrestuje navadne hranilne vloge po 5%. Na od-
poved vezane vloge obrestuje po dogovoru naju-
godnejše.

Sprejema vloge na tekoči račun.

Daje svojim članom posojila na vknjižbe, menice in
zastave, ter jim odvarja pasivni tekoči račun.

Uradne ura za stranke od 9 - 12 in od 15 - 17.

Ob nedeljah, praznikih in sobotah popoldne se ne
urapuje.

Listnica uredništva.

To pot je pa Čuk res srečen, tolikih dopisov, da so jih z vozom pripeljali trije polži in toliko nevednih, da jih polovico še brati ni bilo treba, ker so od daleč smrdeli. Poslali smo koševce rokopise v kemično preizkuševalnico in profesor Govnohrbec je svedčano ugotovil, da je v rokopisih 30% prešičevine ali svinjarije, 40% teletine ali budalosti, 10% kozlarije, 8% neslanosti, kar še ni najhujše in 12% zelene hudobije. Pravi profesor, da bo te rokopise oprabil kot eksplozivno snov bodčnosti, ker so vsi napihjeni kot ona žaba iz bajke. Uporabila se bo ta snov tedaj, ko bo nastala vojna med našo zemljo in Marsom, naš list se bo pa imenoval Čuk na lnu. Do tedaj je pa še toliko časa, da moram nekaterim vendar preje odgovoriti, kratko pa krepko, kot s palico:

Loni Portartur je padel to pot na

Japoncem — pač pa Čuku v roke. *Kanal*. Taki dopisi so preosebni mi ne poznamo razmer in tudi, če imate morebiti prav, ne moremo priobčiti. — *Nekdo*. Z rokopisom pošljite se spegle, pa bomo brali. *Ustje*. Vi pa še konček potrpežljivosti zraven, pa bo stvar v redu. — *Tomazevica*. Prvi dopis v koš. Glejte, da bo drugi boljši. *Hudajužna*. Dovtip je dober pa smo ga dali košu, da se od smeha pretrga. — *Straža*. Ni! *Ubeljsko*. Ne vemo, kaj mislite. *Vipava*. Je zletelo v koš. *Nekdo*. Ni pesem, ni drugo. Svmčnik sploh Čuk sovraži, rad ima črnilo kupljeno v Narodni knjigarni v Gorici, ulica Carducci št. 7. *Sežana*. Kratka pa za nič. V koš. *Aplovčina*. Preosebno. — *Tolmuskil Lom*. Preosebno zato v koš! *Smurje pri Sežani*. Ni vgaljo. V koš! *Nekdo*. Damilo, Gorica, Sovodnje, itd., vse leži v košu. *Rb hemberk*. Ni mogoče priobčiti.

Ledine. Me trebuh boli, ko berem — vedno isto požirava jaz in koš! — *Prapretno*. Figo vredno. — *Sedlo*. Hvala za opomin! — *Sentviški Vrh*. Ne moremo priobčiti! — *Milan*. Lepše pisati. *Belveder*. Več soli, lepše, pa bomo dali v list. *Solkani*. Solkanci ste pa »zleht«, ujedate se radi kot mačke. *Dolga pesem*. Preosebna. Kam ste deli dovtip, vi ljudje v Ljubljani? — *Tolmuskil narodna*. Dobra, a premalo nedolžna. *Grudenca*. Čez koš! (V košu ni več prostora.) *Osek*. Šlo je šlo, kamor je šlo, a v list ne. *Kostanjevica*. Svinčnik mi ne vgalja, moje oči ga ne vidijo več. *Sežana*. O Marija, Ti si taka dopis je v košu, tu bridko plaka. *Bukovje*. V koš! — *Postojna*. Vi osebni Postojnčani, grizete in pikate kot modraši. *Razdeio*. Ne vemo, kaj zadaj tiči. *Praproveška črna gora*. V črn koš zletelo. *Nabrežina*. Šlo je k vragu. *Tarnovica*. Takih stvari ne pri-

občujemo. *Ljubljana*. Tudi ne moremo. — *Zagreb*. Pošljite kaj boljše. — *Sebrelje*. Le v košu melje. *Čepovan*. Je šel rokopis ležaj, je bil zaspan. — *Trieste*, suhe preste, to pot »manoscritto«, je zletel v Čukovo košarico. — *Cerkno*. Malo humorja, premalo, preveč osebnosti. — *Pepita v Rojuna*. Šlo v koš. — *Drežnica*. Letelo v koš. — *Grahovski Vrh*. Tudi v koš. — *Prapretno*. V koš. — *Pesnica*. Vi pojeje pesmi o nepoboljšljivcu:

Morda pojasnilo ne bi treba bilo, razvidno menda bo, da ni pretirano? Če bilo bi za tisk, ne delam jaz pritisk, naj drugim prej se ustrezim jim jeza se poleže. Če bilo bi za koš, ni mar mi za tu groš, če v svet ne poleti, pa v košu naj zaspi!

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

V bogati zalogi raznovrstnega zimskega blaga nudimo svojim cenj. odjemalcem zadovoljivo izbero po najnižjih cenah.

Naštejemo nekatere kose:

Brisače »Nido ape«	L. 2.99
Obrobljene žepne rute	„ —.75
Moške nogovice	„ 0.95
Čajni prtiči	„ 1.25
Cvirnati	„ 2.25
Gobasti	„ 1.75
Kuhinjske brisače	„ 1.90
Obrobljeni prtiči	„ 2.50
Madapolam, m. po	„ 2.50
Švicarska vezeniha	„ 2.50
Gobaste brisače	„ 2.75
Ženske, črne in barvane nogavice	„ 2.75
„Oxford“ za srajce, m. po	„ 2.95
Domače platno m. po	„ 2.80
„Velour“ za ženske plašče, m. po	„ 22.—
Srajce vezene	L. 8.90

Ženski jopiči, vezeni	„ 3.50
Dvonitno sukno 100 cm, m	„ 4.25
Prehodne preproge, m. po	„ 4.50
Preproge za pred posteljo	„ 4.90
Angleško lahko platno, m. po	„ 3.95
Ženski jopiči	„ 7.90
Vezena spodnja krila	„ 9.90
„Combineuse“ za gospe	„ 14.90
Rjuhe z živim robom	„ 29.90
Posteljna odeja	„ 27.90
Volnena odeja	„ 29.90
Žimnata blazina	„ 49.90
Vezana rjuha za 2 osebi	„ 49.90
Kovtri barvani	„ 59.90
„Doubleface“ za moške plašče, m. po	„ 29.—

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za l. vce. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiči. — Brisače, Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavesa. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.